„ô ajal kui tulline pissarelene. Kui temma paksust pilwest „tullep, sis om temma kange wihhaga, ja pörrutap kik pur„rus ja pannep pallama, kohhes temma lööp. — ent kui „temma nida selgest taiwast alla tullep, sis josep kül rutto „ja rutto, ent kistup säaljamman ka árra, enne kui weel „kaljo saap tetto.“ —

Kui se reisja ni olli selletanu, sis olli weel paljo küssimist ja noudmist eggalüttel säraistide asju pärrast, — ent reisja keeb, ja üttel: „Lõppetagem jutto! Kaege, homungust „hakko nakkatas jo tundma. Lähkem hengusele! Minno „ihho om ka eila se haiwa ilmaga waiwa külatt nannu, „ja kui päiw üllewan om, sis pea minna jälle tee pääl olle„ma. — Ent ajasta pärrast, sis ma tulle jälle sija pole. „Kui tahhate, sis ma tulle jälle teie mannu. — Kas „lassete sis minno sisse, kui minna paia päle kopputa?“

Sis tännitiwa latse kik üttе hälega: „Oh, tulge iks, „armas oppetaja! meie joteme kik teile wasta.“ Ja wäike Jaan töisit päleke weel: „Minna tahha nüüd iks paja kottal „mata, et kui wöras kopputap, sis ma karga ökwa wälja, „ja kutsu sisse!“ —

Ent reisja puhhas, ja üttel „kui sis parrembat siin „teie maran löida ei olle, kui minna nüüd kik olle nännu „ja kuuldnu, sis om waene kül!“ —

Perrenaine olli sis ka ülles tulnu, ja ölgi mahhapuistanu, ja ütte paklast röiwast päle laotanu. Ent perremees läts reisja mannu, ja üttel: „árra pandke pahhas ar„mas oppetaja, meil ei olle parrembat külle assend teile anda, „kui sija ölgi päle. Hähbi kül om, ent kui töisel ajastal „tullete, sis kanname aigsaste hoold, et same teid körra „pärrast wastawötta!“ —

Kui se perremees nida olli ütteinu, sis sais se reisja ülles, kaie temma nink temma naise ja latsi päle ni armsaste, et kike sõame ni kui taiwa römoga täudetus saiwa, ja üttel: „Inneminne pannep silmi kül kinni, kui temma „omma wode päle lammep, ent Jummal annap rahholiko „henganist ösel ja römoliko ülleswirgomist hommungul. Se„pärrast pandkem käsi kokko, ja pallelgem: Taiwane Issa! „sure omma sinno teo, ent suremb om sinno arm ja heldus.

Kalda sis ka nüüd meie ihho ja henge päle omma rahho ja kostotamise waimo, et ka sel ösel saasseme hengada kigest waiwast ja murrest, nink wastse hommungoga wirgusse wastse, selgemba ellole! „Amen!“

Armas luggeja! küssi henda essi, et kui se reisja oppetaja sinno maija olles tulnu, mes temma sääl olles nännu ja kuuldnu? Ja se Kalender essi omma könne nink oppussega, se peap sis ka üts reisja nink üts oppetaja ollema. Temma tullep egga ajastaig sinno maija, wastset ello aiga sulle kulutama, wastset oppust andma, sest ello tundi antas sulle Issandast oppusse tundes. Temma könnelep römoliko ja tömelelist, ni kui ka se ajastaig sulle römopäiwi ja tö- nink waiwa-päiwi saap andma. Temma könnelep iks ilmliko nink waimoliko ello, sest iks töisen ja töisen ellun ellame siin ilma pääl.

Sis om se Kalender essi se aja saarnane, nink oppetap aiga targaste pruki. Temma tullep sinno mannu kui üts tark nink moistlik juhhataja, kui üts ussutaw ja hä söber, sinnoga jutto ajama öddangutsel ajal, kui tö om ärratettu; sinno römustama, sinno oppetama, sinno aiga möda eddesi saatma, — saatma sedda teed läbbi ilma taiwa pole. — Pea sis hääd sõprust se hä sõbraga, nink kule temma sönna! — Kui sis Jummal jälle wastse ajasta mannu ärraawwitap, sis sawa latse ja wanna ka wastset Kalendrit jo ootma, — nink römustellen kitma: „mes temma nüüd jälle meile tones!“ — Ent temma tullep, ja toop andid eggale üttele, — tulge sis kokko, latse ja wanna, temma ümbre, nink kuulke!

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 17